

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.147 van 26 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat B. VRIJENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Polac, gemeente Skenderaj en hebt u de Kosovaarse nationaliteit.

Ten tijde van het gewapend conflict zou u samen met andere dorpingen verjaagd zijn door de Serviërs. In november 1998 zouden jullie in groep naar de bergen zijn gevlucht. Onderweg zou er een conflict ontstaan zijn tussen uw vader en voor u onbekende Albanezen. Uw vader zou gevochten hebben. Hij zou tegen u gezegd hebben dat u moest weggaan. U zou eventjes gekeken hebben en zou dan vertrokken zijn. Er zouden geen gewonden zijn gevallen bij het gevecht.

Achteraf zou u uw vader niet meer hebben teruggezien. Na de oorlog zou zijn lijk gevonden zijn en onderzoek zou uitgewezen hebben dat hij vermoord werd door Serviërs.

Na de oorlog zou u zich opnieuw in uw dorp hebben gevestigd. U zou af en toe gewerkt hebben in de bouw en u zou geen problemen hebben gekend.

Twee maanden voor uw komst naar België zou u samen met twee schoonbroers naar de markt gegaan zijn. Daar zouden twee personen u gekruist hebben. Ze zouden gestopt zijn en ze zouden u aangekeken hebben. U dacht dat u deze mannen herkende, maar u wist niet waarvan. Het zouden niet de personen geweest zijn met wie uw vader gevochten had. Of ze

toen aanwezig waren bij het gevecht wist u niet te zeggen. U zou gepanikeerd hebben omdat u aangekeken werd en één van uw schoonbroers zou u meteen naar de wagen hebben gebracht en met u naar huis zijn gereden. De andere schoonbroer zou de twee onbekenden hebben aangesproken en hij zou gevraagd hebben wat ze wilden. Ze zouden geantwoord hebben dat het niet nodig was om dat te zeggen en dat u het achteraf wel zou te weten komen.

Volgens u zouden de onbekenden iets te maken hebben met het conflict van uw vader in november 1998 en zou er bloedwraak zijn tegen u.

U zou zich niet tot uw autoriteiten gewend hebben en uw familie zou geld hebben ingezameld om u naar het buitenland te sturen.

De laatste twee maanden voor uw vertrek zou u steeds binnen gebleven zijn. Voordien zou u van plan geweest zijn om uw kinderen in te schrijven in een school, maar omdat u bang was zou u dat niet hebben gedaan.

U bent in het bezit van een kopie van een identiteitskaart afgeleverd door UNMIK op 4 augustus 2005, een verlopen Joegoslavische identiteitskaart afgeleverd op 8 december 1995, een rijbewijs afgeleverd door UNMIK op 3 mei 2009, een huwelijksakte afgeleverd te Skenderaj op 20 mei 2008, de geboorteaktes van uw kinderen, de vaccinatieboekjes van uw kinderen en twee brieven geschreven door uw schoonbroers waarin uw relaas wordt bevestigd, met bijgevoegd een kopie van hun UNMIK-identiteitskaarten.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt werkelijk in een bloedwraak verwickeld te zijn geweest als gevolg van een gevecht tussen uw vader en onbekende etnische Albanezen in november 1998.

Uw vrees voor bloedwraak is louter gebaseerd op persoonlijke vermoedens, maar wordt niet gestaafd aan de hand van concrete gegevens.

Zo hebt u nooit geweten waar het conflict met uw vader over ging en had u geen enkel idee over de identiteit van de personen die erbij betrokken waren.

U dacht dat u de twee onbekenden op de markt al eens gezien had, maar u kon niet met zekerheid zeggen of ze iets te maken hadden met het gevecht in november 1998 of daar zelfs aanwezig waren (CGVS, p. 3 t/m 5).

U zou achteraf ook niet meer geprobeerd hebben om informatie in te winnen over die twee personen en niemand zou hen achteraf nog hebben teruggezien (CGVS, p. 5).

Ook zouden ze u niet komen zoeken zijn (CGVS, p. 5).

Van iemand die werkelijk in een bloedwraak verwickeld is kan verwacht worden dat hij op zijn minst weet welke gebeurtenis aan de basis ligt van de bloedwraak of met wie men juist in bloedwraak ligt.

Verder haalde u geen elementen of feiten aan die zouden kunnen aantonen dat u op onvoldoende bescherming zou kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten.

U hebt immers de gebeurtenis op de markt die u zo'n angst had ingeboezemd en die u heeft doen besluiten om Kosovo te ontvluchten, niet gemeld bij de autoriteiten.

Uw motivatie om geen klacht in te dienen -met name omdat de politie u toch niet de ganse tijd zou kunnen beschermen- kan niet als aanvaardbare uitleg worden weerhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is immers de taak van de autoriteiten om u indien nodig bescherming te bieden en een onderzoek te voeren.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er in het algemeen gesteld kan worden dat etnische Albanezen voldoende bescherming kunnen genieten in Kosovo.

De in Kosovo aanwezige autoriteiten willen en kunnen bescherming bieden aan diegenen die vervolging vrezen. Er zijn in Kosovo wettelijke mechanismen voor de opsporing, rechtsvervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Er kan dan ook niet besloten worden tot een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in Kosovo beschikt hebt over een reisdocument afgeleverd door UNMIK. Hoewel u hier expliciet naar gevraagd werd, legde u dit niet neer. Door het niet neerleggen van uw reisdocument maakt u het onmogelijk om een zicht te krijgen op mogelijke uitgereikte visa en eventuele verblijven in het buitenland.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De verklaringen van uw schoonbroers, waarin het door u aangehaalde voorval beschreven wordt, hebben geen bewijskracht omdat schoonbroers niet als een objectieve bron kunnen worden beschouwd. Bovendien doen ze geen afbreuk aan de mogelijkheid voor het bekomen van bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 december 2008 een schending aan van de artikelen 48/4 en 52, §1, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt verwickeld te zijn in een geval van bloedwraak en verwijst hiertoe naar zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor van 23 oktober 2008. Hij betwist in dit verband te hebben verklaard niet met zekerheid te weten of de twee mannen iets te maken hadden met het gevecht van zijn vader eind 1998.

Hij verwijst ook naar de nota's door zijn raadsman genomen tijdens het bedoeld verhoor en stelt verklaard te hebben dat hij de twee mannen onmiddellijk heeft herkend en in verband heeft gebracht met het gevecht.

Hij stelt dat deze verklaring bovendien wordt bevestigd in de stukken die hij bijbracht en afkomstig van zijn twee schoonbroers; hij poneert dat aan deze stukken bewijswaarde moet worden toegekend aangezien zijn schoonbroers de enige getuigen waren van het incident op de markt.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift internationale rapporten waaruit volgens hem blijkt dat bloedwraak nog steeds voorkomt in Albanië en de overheid er onmachtig tegenover staat en verklaart dat de inhoud ervan kan worden geëxtrapoleerd naar Kosovo.

Hij beweert dat klacht indienen bij de politie bovendien meer dan waarschijnlijk zal leiden tot een escalatie van geweld.

Hij verklaart nog steeds zijn UNMIK-reisdocument te verwachten.

Verzoeker stelt in acht genomen wat voorafgaat, bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico te lopen op ernstige schade.

3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal niet werd genomen in toepassing van artikel 52, §1, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980 zoals door verzoeker vooropgesteld, maar wel in toepassing van artikel 57/6, §1, 1° van dezelfde wet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn bewering verwickeld te zijn in een geval van bloedwraak, niet aannemelijk maakt.

Zo verklaart verzoeker dat zijn vader eind 1998 een gevecht had met een voor hem onbekende Albanees. Hij vervolgt dat bij dit gevecht niemand gewond raakte en dat zijn vader vervolgens door de Serviërs werd vermoord. (zie verhoorverslag van 23 oktober 2008, p. 3-4).

Aangezien in dit gevecht niemand werd verwond kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat verwanten van de bij het gevecht betrokken persoon, uit zijn op bloedwraak.

Verzoekers verklaringen over de aangevoerde bloedwraak, zijn daarenboven zeer vaag.

Zo kan verzoeker niet aangeven welke de oorzaak was van het gevecht; op de vraag over wat de ruzie tussen zijn vader en de voor hem onbekende Albanees ging, antwoordt verzoeker *“Neen ik weet niets”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 3).

Over de identiteit van de betrokken Albanees en de personen die hem “zoeken”, kan verzoeker geen precies antwoord verschaffen (zie voormeld verhoorverslag, p. 3-4). Nochtans verklaarde verzoeker dat zijn moeder hem vertelde over het betrokken gevecht (zie infra).

Het verband dat verzoeker legt tussen het voorval op de markt en het gevecht -meer dan tien jaar geleden-, blijkt zoals de bestreden beslissing terecht stelt, uitsluitend te berusten op vermoedens.

Verzoeker maakt dit verband alleszins niet aannemelijk. Zo verklaart hij tijdens zijn verhoor van 23 oktober 2008 over de personen op de markt dat *“ik herkende ze een beetje van zicht”*, dat *“ik dacht dat ik ze kende”*, dat *“ik dacht dat ik hun gezicht kende”* en dat *“ik dacht aan de ruzie”* (zie voormeld verhoorverslag, p. 4-5).

Zijn gebruik van het woord “denken” in deze context, duidt niet op een grondig cognitief proces, maar op “het zich voorstellen van”.

Trouwens voormelde verklaringen vormen slechts een herhaling van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor van 7 augustus 2008 -die hij ondertekende voor akkoord nadat ze hem waren voorgelezen in het Albanees-.

Tijdens dit verhoor verklaarde verzoeker (zie vragenlijst van 7 augustus 2008, rubriek 3, vraag 5) immers dat *“De laatste tijd denk ik dat ik door onbekenden gezocht wordt”*, dat *“Ik denk dat ze mij willen vermoorden”*, dat *“Ik geloof dat het te maken heeft met dat (sic) twist van mijn vader”* omdat *“Ik was niet aanwezig bij dat meningsverschil maar mijn moeder heeft het mij verteld.”*

De draagwijdte van deze verklaringen is identiek aan deze afgelegd in oktober 2008.

Op basis van dergelijke verklaringen besluiten tot het bestaan van bloedwraak, is het begrip “bloedwraak” ridiculiseren.

Verzoeker verklaarde bovendien dat na het voorval op de markt, noch hij noch zijn familie nog problemen kende met de onbekenden (zie voormeld verhoorverslag, p. 5).

Uit de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 21) blijkt trouwens dat verzoeker van de politiediensten in Kosovo effectief bescherming kan krijgen voor deze gemeenrechtelijke feiten.

Tenslotte merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing terecht argumenteert dat de brieven van verzoekers schoonbroers geen bewijswaarde hebben; de invloed van de familieband is te sterk om objectiviteit in hun getuigenis aan te nemen.

Ook gaat het in casu niet op om te verwijzen naar informatie over Albanië en botweg te poneren dat deze informatie ook geldt voor Kosovo.

Vaststaat dat verzoeker nog steeds nalaat zijn UNMIK-reisdocument voor te leggen.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt in hoofde van verzoeker niet aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad beschikt zelf evenmin over enige aanwijzing hiertoe.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.